Contributed by M. Lievens
woensdag, 18 oktober 2006 - Last Updated woensdag, 06 december 2006

Van 30 juli tot 5 augustus vond in Perugia, Italië, het 23ste internationaal jongerenkamp van de Vierde Internationale plaats. Zoals elk jaar stond het kamp garant voor stevige vormingen, internationale uitwisseling en feesten tot een gat in de nacht. Op de dagorde stonden de grote thema's die de linkerzijde nu beroert: de strijd tegen de neoliberale contrahervormingen in het onderwijs (Griekenland), tegen de flexibilisering van de arbeid (de overwinning tegen de CPE in Frankrijk), en de opbouw van een politiek alternatief voor het neoliberalisme.

Het was vooral dit laatste wat nogal wat mensen op het kamp beroerde. De sterke Italiaanse delegatie was daar niet vreemd aan: de regeringsdeelname van de Partito della Rifondazione Comunista (PRC) was het gespreksonderwerp van de week. De linkerzijde binnen de PRC, 'Sinistra Critica', vooral geanimeerd door de Italiaanse kameraden van de Vierde Internationale, zit er in een moeilijke positie. Vooral de twee senatoren van Sinistra Critica kunnen het verschil maken, aangezien de Unione-regering van Romano Prodi slechts twee zetels in de senaat op overschot heeft. Dat betekent dus dat zij de regering in de problemen kunnen brengen. Reeds lang wordt in Italië gespeculeerd over de nakende val van de regering-Prodi en de vervanging ervan door een grote centrumcoalitie, die de door het patronaat gewenste neoliberale contrahervormingen verder zou zetten. Vooral binnen Confindustria, de Italiaanse patroonsorganisatie, wordt dit perspectief naar voor geschoven.

De dilemma's zijn evident: wat zijn de breukpunten? Op welk moment moet met de regeringskoers van Rifondazione gebroken worden? Hoe kan dat gebeuren met een perspectief op de uitbouw van een nieuwe, sterke, geloofwaardige linkerzijde? De parallel met de discussie over Brazilië is snel gemaakt: daar namen kameraden uit de Braziliaanse afdeling van de Vierde zelfs deel aan de regering zelf.

Tijdens het kamp zelf deed de eerste moeilijkheid zich al voor. De regering wilde de Italiaanse militaire aanwezigheid in Afghanistan verlengen, en maakte hiervan een vertrouwenskwestie toen de linkerzijde tegen dreigde te stemmen. Na een lange discussie besliste Sinistra Critica in te stemmen, met een omstandige verklaring. Stof voor discussie dus: niet enkel over taktische vragen n.a.v. deze stemming, maar ook over de opbouw van een antineoliberale en antikapitalistische linkerzijde. Hoe is het mogelijk dat een partij als Rifondazione, die ten tijde van de monsterbetoging in Genua nog volop de kaart van de sociale bewegingen trok, zo snel van koers is veranderd, en is gaan deelnemen aan een regering geleid door de voormalige EU-commissievoorzitter? Gelijkaardige discussies stellen zich ook in andere Europese landen, zoals in Duitsland, waar de PDS nu al deel uitmaakt van de meerderheid in o.a. Berlijn en er mee een besparingspolitiek voert. Hoe ervoor zorgen dat deze nieuw ontstane partijen niet toegeven aan de sociaal-liberale verleiding?

De aanwezigheid van vele jonge Italianen op het kamp, vaak mensen die actief zijn bij de Giovanni Comunisti, was op zich een hoopvol teken. Een hoop mensen binnen de PRC zijn het niet eens met de koers van hun partij en kijken nu naar Sinistra Critica, die na het vertrek van Marco Ferrando (die van de verkiezingslijst werd geschrapt toen hij het verzet in Irak verdedigde), de linkse pool van Rifondazione vormt.

Dat dit kamp met zijn exact 557 deelnemers het grootste kamp was sinds 1995, kan ook hoopvol wezen. Het groepje Belgen heeft zich in elk geval bijzonder goed geamuseerd (o.a. met de Schotse kameraden), en komt met een hoop bagage naar eigen land terug om mee te bouwen aan een alternatief.